

UFO NYT

Februar 1959

**Udgiver: S.U.F.O.I.
(Scandinavien UFO-investigation)**

Ekspedition og abonnement:
Præstegårdsvej 40, Vojens, telf. 4 17 08
Giro nr. 516 75

Abonnement kan endvidere tegnes
gennem en af nedennævnte kontaktgrupper.
Pris 1 kr. pr. nummer

Redaktion:

Hans Christian Petersen (ansvarlig)
Roald Nørskov (dansk stof)
Poul Krogh (engelsk stof)
Thorkild Hansen (translatør)
Ensio Sleii (tysk stof)
Børge Panduro (billedstof)

S.U.F.O.I. og »UFO-NYT«

Det er S.U.F.O.I.'s mening gennem „UFO-NYT“ at fremme kendskabet til og interessen for, hvad der foregår på UFO-fronten.

De i „UFO-NYT“ offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger.

S.U.F.O.I.-kontaktgrupper:

JYLLAND:

Aalborg: Sjællandsgade 80
Aarhus: Finsensgade 73, IV tv.
Brande: Mosevænget 8
Esbjerg: Vestergade 60
Frederikshavn: Asylgade 5
Gandrup: Gandrup
Gentofte: Ermelundsvej 109
Haderslev: H. P. Hansensvej 21, telf. 2 25 05
Herning: Skolegade 6, telf. 104
Hjørring: Lønborg Friisvej 4
Holstebro: Ringparken 1, telf. 2206
Horsens: Fr. Bajersgade 3
Kolding: Aabenraavej 43, telf. 3293
Randers: Bøsbrovej 29 b
Samsø: Fokdal, Kolby Skole

AKTUELT

Mystiske nedslag er meget på mode i øjeblikket. Desmond Leslie skriver i „Flyvende tallerkener er landet“:

„Siden det 17. århundrede er der faldet ejendommelige ting ned fra himlen til skræk og forundring for iagttagerne. Man har skildret det som geleagtigt og blodlignende, som svamp, koks, klinke, antracit, slagge, aske, gul olie, stål, smelteovnsprodukter og sågar beholdere“.

I 1951 var der et stort isfald, og adskillige biler fik revet hul i taget af klumper på størrelse med ølflasker. Eksperterne skød skylden på lunefulde forhold i de højere luftlag (uden at gå ind på, hvad det var for lunefulde forhold), medens luftfartsfolk med lige så stor sikkerhed udtalte, at det drejede sig om klumper, der var faldet af vingerne på højgående flyvemaskiner.

I 1955 faldt der en isklump på 200 kg i en gade i Chicago og ødelagde 3 biler. Der er i hundredvis af andre tilfælde.

Hvad så i Danmark? Her falder noget sådan da ikke, vel?

De kan jo selv prøve at dømme. Den 19. nov. 1958 faldt en eller anden genstand ned i en mose ved Jyderup på Sjælland. I anledning af denne hændelse skrev aviserne bl. a.: „Vandet kogte i næsten tre kvarter“, „den hvæsende tallerken var en stenhård isklump“, „tredie gang indenfor et år, mennesker i Nordvestsjælland har været i livsfare som følge af isklumper fra flyvemaskiner“; laboratorieundersøgelser synes at godtgøre, at det drejer

Silkeborg: v. Trianglen

Skive: Nørregade 21, telf. 513

Stubbjær: Stubbjær Skole, telf. 46 u

Sød: Sød, Tønder

Sønderborg: Ørstedsgade 96, telf. 2 11 64

Thisted: Gasværksvej 14, telf. 629

Vejen: Vejen - Bolignyt, telf. 324

Vejle: Aagade 35

SUFOI - FYN:

Nørskov, Hesselager, telf. 120

Kerteminde: J. Nielsen, Drigstrup, telf. Dalby 276

Langeland: B. Bendixen, Humble, telf. 43

Nyborg: B. Christensen, Knudshovedvej 21

Odense: Krog, Sanderum, telf. 131903

Svendborg: Jepsen Føge, Møllergade 25, telf. 625

Vestfyn: E. Petersen, Frederiksgade, Ebberup, telf. 14

SJÆLLAND:

Elselillevej 5, København S, telf. Sv 1182

sig om is fra en flyvemaskine“, „sandsynligvis et meteor“, „flyvevåbnet siger — og man regner med, at der kun finder meteor- eller meteorit-nedslag sted i Danmark gennemsnitligt hvert 30. år“, „meteor siger Lundbak“, toiletvand fra fly kan slå folk ihjel“, „skal der frømand ned“, „da man ikke var helt fri for at mistænke isklumpen for at være af en giftig sammensætning, blev lergraven erklæret for forbudt område“. —

Den 14. januar 1959 faldt en mystisk genstand gennem isen (10 cm tyk) på et vandhul ved Veggerby, hullet, der var 6 × 12 meter, frøs først til igen nogle dage senere. Uddrag af aviserne: „Flyvevåbnet beordrer undersøgelse“, „dammen pumper tom“, „undersøgelse med frømand“.

Den 10. januar 1959 meddelte mange aviser, at fyrbøder Hugo Sørensen, færgen „Langeland“, mente at have set en flyvemaskine styrte i vandet. Der blev slået alarm, marinen, flyvevåbnet, Falck med frømand, lods båden. Eftersøgningen gav intet resultat.

„Der har utvivlsomt været tale om et synsdrag“.

Ufologen Bryant Reeve fortæller, at is er det, der hyppigst falder ned. Is udskilles fra rumskibene, når der finder en frekvensskiftning sted som f. eks. ved overgang fra frekvensflyvning (interplanetarisk flyvning) til flyvning ved elektromagnetisme (flyvning indenfor atmosfæren) og visa versa.

Med den stigende UFO-aktivitet er det sandsynligt at også nedfald af „Affaldsprodukter“ vil stige. Håber ikke, *De* siger som gårdejer Aage Andersen, Veggerby: „Jeg vidste ikke, hvor jeg skulle henvende mig“. Henvend Dem trygt til en af SUFOI's afdelinger, men det ville være naturligt, at myndighederne også blev underrettet.

H. C.

**Fortæl Deres
venner
om UFO-nyt**

Uddrag af rapporter fra 15.—30. april 1958

15. april:

Fru X kunne ikke sove. Hun stod derfor op og kikkede på himlen gennem et stort sovekammervindue. Dette foregår i Broager. Kl. er midnat, og der er ingen lys at se nogen steder. Efter at have kikket på nattehimlen, som var skyfri, i ca 5 minutter, fik fru X øje på noget, hun troede var en stor sort sky.

I midten af denne „sky“ fik hun øje på noget, der tilsyneladende var „en levende“ (arbejdende) masse, der så ud som hvidgult lys. Efter at have iagttaget „skyen“ i nogle minutter gik det op for fru X, at den var et stort mørkt objekt, og det så ud, som om den „levende masse“ (plet) blev endnu mere levende. Få øjeblikke senere udskilte der sig et mindre objekt fra det store. Da fru X fik det indtryk, at det mindre objekt, bevægede sig hen imod det sted, hvor hun befandt sig, blev hun meget bange og gemte sig under dynen.

Det udskilte objekt var mørkt og så i mørket ud til at være hesteskoformet.

Kl. 2118 iagttog overpakkemester K. O. Thomsen, Maribo, sammen med 4 vidner 3 skiveformede genstande. Genstandene, der var svaglysende, skiftede indbyrdes plads i formationen et par gange. Iagttageren skriver: „At der er tale om enten bemandede eller fjernstyrede maskiner, er der ingen tvivl om.“

Kl. 2115 så laboratorieassistent H. C. Hansen, Give, et objekt vest for Tinglev i Sønderjylland. Hr. Hansen deltog i et terrænløb, da han fik øje på det lydløse stærkt lysende obj. Af og til var det ligesom der faldt forbrændingsprodukter ned fra obj. Observationen varede ca. 15 min.

Kl. 2130 så hotelejer C. L. Frederiksen, Brunsnæs, Broager, et stærkt lysende obj. I retning af Egersund. Obj. så ud til at stå stille lidt for derefter at forsvinde under stigning i retningen NV. Observationen varede ca. 40 sek.

16. april:

Kl. 2215: tømrersvend Hartmuth Hansen, Sønderborg, fik øje på 10 objekter, da han kikkede efter en jetjager. Objekterne, der fløj fra SV-NØ kunne iagttages i 5-10 sek. Farven var blågrå med gulligt lys i kanten.

Ekspedient J. C. Hansen, Sønderborg, hørte en flyvemaskine og kikkede derfor op. Han fik øje på en formation objekter, han mener ca. 12. Kursen var S-N. Farven appelsinfarvet, omridset sløret. Objekterne blev iagttaget i ca. 10 sek.

Bankassistent T. L. Hansen, Sønderborg, beretter: „Onsdag den 16. april kl. ca. 2215 har jeg set 10-12 skarpt lysende genstande i retningen S-N med meget stor hastighed. Synlig nogle få sekunder. Obj. lignede fladfisk på højkant i meget stor højde.

17. april:

Kl. 2110 da traktorfører Eli Enevoldsen med traktoren kørte på en markvej ved Grønhøj med lyset slukket, så han pludselig sin egen skygge på instrumentbrættet. Da han kikkede sig tilbage, så han et obj. komme lige imod sig. Det lignede en oplyst jernbanevogn set fra siden. Inden obj. nåede helt til lodret, forsvandt den pludselig, som når man slukker en lampe. Han lagde mærke til, at obj. vippede som et faldende blad.

To arbejdskammerater så samtidig fra hver sit sted (2 og 6 km fra Eli Enevoldsen) henholdsvis en stor, meget kraftig lysende kugle og en genstand, der lignede en oplyst jernbanevogn set fra siden.

Omkring den samme tid, tidspunktet er lidt unøjagtigt, så malermester A. Rahbeck, Herning, en cigarformet genstand passere fra SV-NØ. Observationen varede få sek. Det så ud, som om der var to oplyste vinduer i cigaren.

**Husk at underrette SUFOI,
når De ser et UFO**

30. april:

Kl. 1515 ved fuldt dagslys iagttog en overfenrik fra Birkerød et mat sølvglinsende obj. ca. 15 sek.

Overfenrikken, der var ude for at træne sin hund, fik øje på obj., da en fugl fløj op.

Han lagde mærke til, at solen reflekterede i obj. og slutter med at sige, at han som artillerist ved, hvad han taler om, når han siger, at det var en ukendt type maskine, der ikke er fremstillet her på vor planet.

Iøvrigt mener jeg

. . . at al den snak om flyvende tallerkener kun er egnet til at skræmme svage sjæle.

I. G., Roskilde

. . . at den dag ikke er fjern, da det viser sig, at de mennesker, som ser flyvende tallerkener, er mere normale end deres medborgere.

V. Christiansen, Ballerup. (B.T.)

Mere gøren grin med sagen:

Petersens blålys

„Rumskibseksperter“, kaptajnlojtnant J. Pedersen, flyvestation Skrydstrup, interviewes snart daglig om sine og andres syner.

Det kan blive lidt pinligt i længden at se en officer i flyvevåbnet sætte folk fluer i hovedet med udtalelser som denne, hentet fra „Vestkysten“:

— Som så mange andre har jeg observeret flyvende genstande, men ikke under sådanne forhold, at jeg med sikkerhed kan sige, at det er rumskibe, jeg har set. Det har imidlertid mange andre, bl. a. damerne fra Kibæk, men også et selskab på Nordfyn, der var vidne til den sidste rumskibslanding her i landet. Det skete i begyndelsen af august, da et rumskib gik ned, og man så en dør til rumskibet blive åbnet. Gennem døren strømmede meget stærkt lys, men tilsyneladende kom intet væsen ud af genstanden, der kort efter hævdede sig lodret op.

Information 11/11 58.

Velkommen!

Vi byder vore læsere i Norge, Sverrig og Finland velkommen i kredsen af UFO-interesserede.

Der er i øjeblikket ved at blive oprettet kontakt i alle nordiske lande, men vi skal bruge mange flere. Er De interesseret i at hjælpe, så skriv omgående til:

Scandinavian UFO-investigation

Præstegårdsvej 40 - Vojens - Danmark.

De flyvende tallerkeners

*** *Mysterium***

Den sidste tids begivenheder, navnlig måneraket-forsøgene, har nok i nogen grad stillet de luft-fænomener, vi kalder de flyvende tallerkener, i skygge. Når dønningerne efter måneraketterne har lagt sig, vil det dog sikkert ikke vare længe, før vi igen hører nyt fra himmelrummet, det rum, mod hvilket de senere års sælsomme iagttagelser har lært os, også i Danmark, i højere grad end hidtil at rette vort blik.

Det er udenfor tvivl, at mange mennesker også i vort land nu er ude over det stadium, hvor man anser disse fænomener for meteoriter, ildkugler, hallucinationer eller massehysteri. Dertil foreligger der alt for mange velunderbyggede og pålidelige observationer. Mange er overbeviste om, at det ved et stort antal af disse iagttagelser drejer sig om fysiske luftfartøjer, omend af mystisk og ukendt art og oprindelse. Lige så mange går derfor rundt med det spørgsmål: Hvis det er tilfældet, hvad kan da tænkes at være princippet for disse fartøjers flugt — og hvad er mon deres drivkraft?

Iagttagelserne tyder på, at det ikke kan være det aerodynamiske princip, det som vi anvender ved vore flyvemaskiner, og bortset fra enkelte tilfælde synes drivkraften hverken at være raketdrift eller nogen anden form for drivkraft, hidtil kendt hos os.

Ikke desto mindre arbejdes der åbenbart stadig i vore egne forsøg med raketdrift, baseret på den opfattelse — eller fejlopfattelse — at den eneste måde, hvorpå tyngdekraften kan overvindes, er ved hjælp af en endnu voldsommere kraftpræstation.

Det formodes dog, at der sideløbende hermed i visse laboratorier på begge halvkugler også arbejdes, endda meget intenst, med helt andre principper, for om muligt at løse gåden. Dette arbejde og resultaterne deraf er naturligvis top-secrets. Der siver intet ud derom. End ikke fra amerikansk side. Det er indlysende, at den magt, der først løser de flyvende tallerkeners gåde, med eet slag har alle kortene på hånden.

Rumsignaler hørt!

Videnskabsmænd ved Lockheed fjernspringsstation, Sunnjvale, Californien, konstaterede den 2. december 1958, at de havde opfanget nye mystiske menneskegjorte signaler fra det ydre verdensrum. De blev hørt i mere end 10 minutter og blev modtaget på en frekvens af 20.003 megacycles. De lignede, men var ikke de samme som Sputnik I's telementer signaler.

Dr. John Hagen, direktør for Vanguard programmet, sagde i Washington: „Så vidt vi ved, er der intet, der tyder på, at russerne har en ny raket i verdensrummet“.

Det vil huskes, at Amerikas National Broadcasting Co. i en nyhedsudsendelse i november 1957, „tallerkenglimt“, fastslog, at man opfangede mystiske signaler nær Sputnik II's frekvens, men af et anderledes tonemønster. (Se Flying Saucer Review, Jan.-Feb. 1958). Amerikanske radioeksperter og regeringseksperter var overbeviste om, at disse signaler ikke kom fra den sovjetiske satellit.

Tallerken-fænomenerne, som hidtil har modstået alle forsøg på forklaring, har alle nogle mærkelige, karakteristiske træk tilfælles, og det er just disse træk, der udgør det uforklarlige element:

- (1) *Deres fænomenale manøvreedygtighed og accelerationsevne*, der tilsyneladende er i modstrid med loven om forholdet mellem masse og energi.

Det vil føre for vidt her at komme ind på loven om forholdet mellem masse og energi. Vi må nøjes med at sige, at det er den fundamentale lov for det, vi kalder jetdrift eller reaktionsdrift, og at her ligger en af de dybere grunde til den skepsis, som så mange videnskabsmænd nærer overfor tallerken-iagttagelser.

- (2) *Deres modstandsdygtighed overfor den uhyre varme*, der må udvikles ved fartøjets friktion mod den omgivende luft.

Stjernesked eller meteorer er velkendte genstande. Det er partikler af sten eller jern, som ude fra verdensrummet kommer ind i jordens atmosfære. Gnidningsmodstanden med luften opvarmer dem så stærkt, at de fleste af dem aldrig når jordens overflade; de opløses simpelthen eller fordampes under vældig varmeudvikling. Ethvert legeme, der bevæger sig tilstrækkelig hurtigt gennem atmosfæren, er genstand for denne overhedningsproces. Intet kendt legeme kan stå for den overhedning, der opstår ved de meget store hastigheder, der er målt i forbindelse med flyvende tallerkener, f. eks. den der blev iagttaget over White Sands raketforsøgsstation, hvor en tallerken hvirvlede gennem luften med en hastighed af 20.000 miles (ca. 32.000 km) i timen.

- (3) *Deres lydløshed*. — *Ingen fløjtende lyd, intet supersonisk brag*.

Projektiler fløjter. Granater fløjter. Jetmaskiner laver en inferensk larm. Når de bryder gennem lydturen, fremkommer der en eksplosion, der er voldsom nok til at knuse vinduer og vælte mure. Alt dette er normalt. Det kan udtrykkes i ligninger og er simpelthen teori omsat i praksis. Vi kan ikke forestille os en genstand, der bevæger sig hurtigt gennem luften uden at lave en eller anden form for støj, lige så lidt som vi kan forestille os et skib, der kløver bølgene uden at efterlade noget kølvand.

Og dog laver „tallerkenerne“ ingen som helst støj. Bortset fra de meget sjældne undtagelser er tallerkenfænomenet absolut lydløst. Her igen kan videnskaben og det, der ses, ikke forenes.

- (4) *Deres tilsyneladende formforandringer og vekslende udseende*.

Ingen kan nægte, at få synsindtryk kan være mere forvirrende end en genstand, der det ene øjeblik er kugleformet, det næste øjeblik bliver elliptisk eller snarere linseformet, og som kan antage enhver af disse former efter behag, alt efter hastigheden. Et fast Legeme er et fast legeme. Hvis det er kugleformet, er det ikke linseformet. Den store matematiker Henri Poincaré sagde engang, at hvis der ingen faste legemer var, ville der ikke være nogen aritmetik eller geometri. De flyvende tallerkeners ligegyldighed med hensyn til, hvordan de tager sig ud, er et grimt chok for vor videnskab, baseret som den er på aritmetik og geometri.

De nævnte forhold er blevet kaldt „tallerkenernes“ fire mysterier.

Hertil kan føjes et femte:

- (5) *Er de forenelige med liv? Hvorledes kan fartøjerne og eventuelle ombordværende holde til de enorme G-påvirkninger?*

Hvis de flyvende tallerkener virkelig eksisterer, hvorledes kan de da være bemandede? — Det nytter ikke at udstyre eventuelt liv i andre verdener med mystiske eller ukendte egenskaber og at forestille sig, at tallerkenpiloterne (hvis de eksisterer), bogstaveligt har jernkonstitution. Hvorledes kan levende væsener, hvor mærkelige de end måtte være, udholde de enorme hastigheder, der er blevet iagttaget? Ikke mindst de G-påvirkninger, der opstår ved pludselige ændringer af hastigheden eller bratte retningsforandringer. Hvorledes kan selv en sammensat mekanisme, hvori der ikke er liv, udsættes for disse påvirkninger uden at splintres i stumper og stykker?

De nævnte problemer er nogle af de vigtigste grunde til videnskabsmændenes skepsis, grunde, som er baseret på sunde og fastslåede videnskabelige sandheder, der er resultat af iagttagelser af naturen gennem mange århundreder. Det er derfor forståeligt, at hvis videnskaben skal vælge mellem kendsgerninger, der har bestået tidens prøve, og så nogle få tusind iagttagelser af flygtig og usikker

karakter, så er de tilbøjelig til at indtage en forsigtig holdning.

Men er det givet, at de nødvendigvis må træffe et sådant valg? Har de ikke noget alternativ? Er vi da helt på bar bund?

Findes der ikke nogen hypoteser eller teorier, ud fra hvilke disse gåder vil kunne besvares? Hertil må svares jo. Der findes flere. Men der er navnlig en, der fortjener opmærksomhed. Den er fremsat i 1953 af den franske flyverløjtnant Plantier, i „Forces Aériennes Françaises“, det franske luftvåbens officielle organ.

Historien om Lt. Plantier's intellektuelle eventyr er meget mærkelig. Få år forinden gik denne unge officer, en af de mest glimrende hjerner indenfor det nye franske luftvåben, og kedede sig ihjel på en af disse mindre poster, hvor den militære disciplin uvægerligt trætter og keder netop de mænd, der først var tiltrukket deraf. Lt. Plantier var tosset efter alt, hvad der havde med flyvning at gøre, og han slutte al den lærdom, der angik hans egen tjenestegren, især jetdrift.

Før eller senere, mente han, ville mennesker fremstille maskiner, der ville være i stand til at slippe fri af jordens favntag og gennemflyve det interplanetare rum. — Det måtte han arbejde for. — Han opdagede hurtigt problemets vanskelige natur med dets besværlige forhold mellem masse og energi.

Han lagde hjernen i blød. Kan vi ikke finde på noget, der er bedre end jetdrift? Vi kan måske nok blive i stand til at sende raketter til månen, men de vil være frygtelig tunge, kostbare og risikable. Kun Staten kan præstere de penge, der skal til for blot at sende et kamera rundt om jorden. Det er et ynkeligt resultat og rædsomt dyrt. Vi må finde noget andet.

Hinsides jet-princippet.

Det er på dette punkt denne unge officers fremragende evner viser sig. I „Forces Aériennes Françaises“ (sept. 1953) fortæller han, hvorledes hans spekulationer begyndte, og man kan kun lykønske ham til hans mod og sunde sans. Idet han var klar over, at han manglede de nødvendige midler til praktisk forskning (hvilket udelukkede forsøg), og også, at denne mangel godt kunne føre ham ud i den rene, gølge science fiction, begrænsede han

sig til at formulere nogle få, omhyggeligt udvalgte antagelser, antagelser som sikkert ikke i øjeblikket kan bevises, men som heller ikke kommer i konflikt med fastslåede kendsgerninger. Ud fra disse antagelser begyndte han så at udlede en række matematisk indbyrdes uafhængige konsekvenser, som hurtigt førte ham til begrebet om det ideelle interplanetariske fartøj, det mål mod hvilket al astronautisk forskning burde rettes.

Selv om det ikke gav noget øjeblikkeligt resultat, var denne hans indstilling fuldkommen logisk. Før eller senere vil det blive muligt at verificere hans til grund liggende antagelser. Når den dag kommer, vil der kun være to alternativer. De kan vise sig at være uholdbare; i så fald vil hans arbejde være spildt. Det vil ikke blive nogen overraskelse for ham. Han har akcepteret risikoen. Eller også vil hans antagelser blive bekræftet ved praktiske forsøg, og takket være den rolige ihærdighed hos en ung officer, der var ved at dø af kedsomhed i kolonierne, vil princippet for modellen til det interplanetariske fartøj en dag kunne forlade det franske luftvåbens tegnestuer og vise vejen for en sensationel udvikling.

At være eller ikke være

Hvad går nu disse berømte antagelser ud på? Vi vil prøve på i forholdsvis korte træk at skitsere dem.

(1) Der eksisterer, fordelt i rummet, en energikilde i en form, som stadig er ukendt, og som hidtil kun er blevet afsløret for fysikernes instrumenter i form af kosmiske stråler. Disse partikler består af enorme energikoncentrationer, som lader ane en fabelagtig kilde. Denne ukendte energikilde er fordelt i rummet i praktisk taget ubegrænsede mængder.

(2) Der eksisterer et middel til at frigøre denne energi ved at omforme den til en energi af en anden art og af en lavere orden, ligesom f. eks. slaget af hammeren på ambolten, der omdanner bevægelsesenergi til varmeenergi.

(3) Frigørelsen af denne kosmiske energi gør det muligt at skabe, på det sted, hvor frigørelsen finder sted, *et lokalt kraftfelt*, der kan varieres og dirigeres efter ønske. Dette lokale kraftfelt ligner det magnetiske felt, der findes i en solenoide, eller mellem en magnets to poler, eller jorden selv.

(En solenoide er en spiralformet oprullet lednings-tråd, hvis enkelte vindinger er isolerede fra hinanden. Sendes en strøm gennem solenoiden, vil denne være omgivet af et magnetfelt).

Det er disse antagelser, der sætter Plantier i stand til at tænke sig modellen for den interplanetariske maskine. Det er klart, at disse antagelser endnu blot er formodninger. De slutninger, der kan drages deraf, afhænger af deres gyldighed. — At være eller ikke være?

Faktisk er det kun den første antagelse, der frembyder et problem. Det er praktisk taget sikkert, at hvis den berømte kosmiske energi en dag afslører sig, vil mennesket frigøre den og skabe den motor, der er forudsat i den tredje antagelses kraftfelt. Vi må ikke glemme, at da først atomenergien var blevet opdaget, varede det ikke længe, før den første atombombe blev bragt til eksplosion.

Plantier's model maskine.

Efter at have formuleret disse antagelser overvejede Plantier dernæst, om det ville være muligt at tænke sig anvendelsen af denne fremtidige kosmiske energi indenfor luft- og rumfart. Til sin overraskelse fandt han ikke blot, at det *var* muligt at tænke sig noget, men også, at dette „noget“ kunne gives en temmelig præcis formulering. Ikke præcis nok til at tilfredsstille en tekniker, men tilstrækkelig præcis til at give fantasien frit spillerum.

Hvis et sådant fartøj kunne benytte en frigørelsesmetode tilsvarende den, der i naturen skaber grundlaget for kosmisk stråling, ville de således frembragte kosmiske partikler strømme gennem maskinen i den retning, hvordi denne drives frem, med en hastighed, der nærmer sig lysets. Der ville således være en slags fortsat kosmisk „jet“, der pulserede lige gennem maskinen. Frigjort af maskinen, ville den følge denne på dens vej, drive den frem, og holde den oppe, når den standsede, omtrent på samme måde, som ping-pong bolde kan bringes til at balancere på vandstråler. — Denne kosmiske „jet“ ville ikke være en hob kunstige kosmiske stråler, men et *kraftfelt*.

Udfra analogi med andre kraftfelter, som er kendte — f. eks. elektromagnetiske felter — definerer han, hvad der vil blive de væsentligste ka-

rakteristika for en sådan maskine. Resultatet er forbløffende.

- (1) For at opnå sin fulde effektivitet må maskinen have *form som en skive*, der er fuldkommen symmetrisk i forhold til dens akse
- (2) Maskinen ville kunne flyve med de mest forrygende hastigheder *uden en lyd*, og bryde gennem lydturen uden at frembringe noget lydbrag.

Kraftfeltet, som har sit centrum i maskinen, ville også virke på den omgivende luft. Det ville drage de omgivende luftmolekyler med sig med en hastighed, der varierede efter deres nærhed i forhold til maskinen. Resultatet ville blive, at ligegyldig hvor stor maskinens virkelige hastighed var, så ville denne hastighed i forhold til de nærmeste molekyler altid være langt mindre end lydets hastighed. Disse de nærmeste molekyler ville for deres vedkommende altid bevæge sig langsommere end maskinen, men hurtigere end molekylerne i det følgende lag, og så videre, eftersom afstanden fra maskinen stiger. Det vil sige, at der ikke bliver tale om nogen *relativ* supersonisk fart, selv om maskinen når op på en hastighed af 30.000 km i timen.

Dette argument synes fuldkommen logisk. Det, der forårsager den hvinende lyd, som er typisk for overlyds-fartøjer, og braget, når de gennembræder lydturen, er deres fortsatte sammenstød med den bevægelsesløse luft. Men Plantier ræsonnerer som så, at luften føres med sammen med maskinen, således at der aldrig bliver tale om noget anslag, men kun en glidende bevægelse af de successive luftlag, og denne bevægelse bliver langsommere, jo længere borte lagene er.

- (3) Af samme grund kunne maskinen bevæge sig gennem atmosfæren med enorme hastigheder *uden at opleve nogen særlig temperaturforøgelse*. Den ved friktion frembragte varme ville, i stedet for at blive koncentreret på maskinens legeme, blive spredt over den vældige luftmasse, der føres af sted af kraftfeltet.
- (4) *Passagererne* ville forblive upåvirkede af selv den voldsomste acceleration fra maski-

nens side. De ville end ikke bemærke nogen sådan, fordi de selv ville være grebet af kraftfeltet. Da hvert atom i deres legemer var udsat for nøjagtig det samme tryk, ville de ikke fornemme nogen som helst bevægelse, og de kunne fortsætte med at spille skak, mens maskinen skød frem som en kanonkugle eller noget endnu hurtigere — eller foretog et drej på 90 eller endog 180 grader. Skakbrikkerne på brættet ville føres af sted af kraftfeltet, akkurat som maskinen selv, og alt og alle i denne.

Da Plantier var nået til dette punkt i sine overvejelser, slog en tanke ned i ham, en tanke, som læseren sikkert også har fået — hans umulige opfindelse, et hjernefoster avlet af kedsommeligheden på en udenlandsk militærstation, *eksisterede allerede!* — Hans havde set den. Det var den flyvende tallerken.

(5) Men hvorledes ville nu denne Plantier's teoretiske maskine opføre sig i luften?

Ja, hvis den skulle *hænge stille og svæve*, måtte den rette kraftfeltet vertikalt og give det en intensitet, der var lig med jordens tiltrækning, men i modsat retning, d.v.s. opad. Set nede fra ville maskinen se ud som den klassiske „tallerken“, cirkulær for en iagttagere lige nedenunder, elliptisk for andre. Lad os nu tænke os, at maskinen ønsker at *starte horisontalt for fuld fart*. Først vil den i en brøkdelen af et sekund vakle, så vil den krænge stærkt over for at give kraftfeltet den ønskede retning. Samtidig vil kraftfeltets styrke forøges enormt for at tilsikre både bevarelse af højde og horisontal acceleration. Derved vil der fremkomme forskellige *lysfænomener*, så som farveforandringer, et stærkt glimt, etc.

Det er netop denne adfærd, der er bemærket atter og atter i rapporter om flyvende tallerkener.

Desuden må den luft, der umiddelbart omgiver maskinen, blive påvirket af kraftfeltets lysende egenskab, blive stærkt lysende som følge af ionisering. Lysets udseende, dets styrke og farve, ville naturligvis variere efter kraftfeltets styrke, det vil igen sige maskinens manøvrer.

Kort sagt, Plantier's teori forklarer fuldtud de iagttagne forandringer i *tallerkenernes udseende*.

Hans maskine ville ændre farve og lysstyrke ved hver berøring af accelerator, bremse eller styreapparat, nøjagtig som beskrevet af øjenvidnerne.

Hans teori giver også forklaringen på tallerkenernes *flagrende dalen*, der er iagttaget ved langsomme manøvrer, og på dette, at de undertiden ved visse hastigheder tager sig ud som „*et flyvende æg*“ eller „*omvendt paddehat*“.

Selv de mærkelige fænomener med de nylonagtige *tråde* af meget flygtig natur (kaldet „flyvende sommer“ eller „Threads of the Virgin“), der ved flere lejligheder er faldet i store mængder samtidig med overflyvning af hele formationer af flyvende tallerkener, vil kunne forklare ud fra Plantier's teori.

Herom siger Plantier, at ionisering af atmosfæren bag maskinen kunne, på grund af kraftfeltets vældige styrke, frembringe ultra-tunge positive partikler, som ved kontakt med den omgivende luftsmolekyler af ilt, kvælstof og vand etc., igen kunne frembringe ukendte kemiske reaktioner. Produktet af sådanne reaktioner — de berømte tråde — ville opløses efterhånden som virkningen af ioniseringen ophørte.

Det synes ikke usandsynligt, at hvis Plantier's kraftfelt blev til virkelighed, ville det fuldtud løse rumfartens problemer. Ikke mindst ville det frembyde en smuk løsning på det problem, der består i faren for *kollision med* de millioner af *meteorer*, der stryger gennem rummet med enorme hastigheder. Kraftfeltet ville formelig danne et skjold, mod hvilket disse partikler ville prelle af. De ville bøje af og glide udenom. — Det samme ville formodentlig gøre sig gældende hvad angår *den farlige, kortbølgede stråling*, hvis intensitet de allerstørste højtgående raketforsøg har vist at være langt større end tidligere antaget.

Vi har således set, at alt, hvad Plantier har beregnet for hans teoretiske maskine, passer nøje på det, der i praksis er iagttaget i tusinder af tilfælde med de fænomener, vi kalder flyvende tallerkener. Der synes derfor at være en fair chance for, at Plantier ad matematisk-teoretisk vej har fundet frem meget nær — måske endda helt — til sandheden bag den del af mysteriet om de flyvende tallerkener, der knytter sig til princippet for deres flyvning og fremdrift.

E. Hagerup Pedersen.

Fredag den 11. april 1958 kl. 2002 ser en gård-
 ejerfrue i Gudbjerg og en husmoder i Svendborg
 en formation på 5 flyvende genstande krydse him-
 len fra øst mod vest ca. 15 grader over horisonten.
 Genstandene var selvlysende, let gullige af farve og
 med skarpe og klare omrids. De var ovale af form,
 og deres størrelse var ca. $\frac{1}{2}$ cm målt i udstrakt
 arm. Den ene dame mener, lyset var ganske roligt,
 den anden, at det var let flimrende, ligesom hun
 også mener, at der synes at være mere end fem
 genstande i formationen.

Den første sighting har kunnet bestemmes me-
 get nøjagtigt. Genstandene kom til syne ved $98\frac{1}{2}$
 grad og var ude af syne ved $157\frac{1}{2}$ grad, og da
 observationen har været i $1\frac{1}{2}$ sekund, viser en lø-
 selig udregning, at farten har været ca. 40 grader
 i sekundet, eller ca. 36.000 km i timen. (R 18 og
 21).

Den 24. maj 1958 så en ung dame i Gudme med
 tre unge mænd som vidner i ca. 2 minutter om-
 kring kl. 2220 i klart vejr en rund, selvlysende,
 hvidgul genstand på ca. $\frac{1}{2}$ cm i udstrakt arm fare
 over himlen med jævn fart. Pludselig så de alle
 fire, at genstanden eksploderede i luften ca. 24
 grader over horisonten.

En detector-sighting.

Et ægtepar i Svendborg, som i nogen tid har
 haft saucer-detectoren (beskrevet og tegnet i UFO-
 NYT december 1958 side 9) opstillet i deres hjem,
 og som af og til har hørt små klemt fra dens klok-
 ke, kom ud for, at detectoren reagerede med en
 voldsom kimen kl. 1108. Man løb ud og kiggede,
 men der var intet at se. Indtil ved 14 tiden kom
 der igen små klemt fra apparatet, og stadig var der
 intet at se. Det skal bemærkes, at himlen var over-
 skyet. Kl. 1408 ringede detectoren meget stærkt.
 Ægteparret løb atter ud på græsplænen i haven og
 afsøgte himlen. I et hul mellem skyerne så de nu
 fra nordøst til sydvest en rund, stærkt lysende gen-

stand fare over himlen. Den kom til syne ca. 30
 grader over horisonten og forsvandt ved 60 grader
 bagved en skov. Det var den 10. august 1958.
 (R 25).

Samme dag kl. 2204 så en forretningsmand i Ny-
 borg i ca. 6 sekunder 2 lysende genstande af form
 som 2 vanilliekranse og 7-8 cm målt i udstrakt
 arm glide i jævn fart over himlen og forsvinde
 bag et hustag. Det var stille vejr, og genstandenes
 farve var gullig, knap så lys som månen, og lyset
 var flimrende og sitrende. (R 26).

Det kan oplyses, at der til SUFOI-FYN er indlø-
 bet mange meddelelser om, at detectorer har re-
 ageret. I tre af tilfældene er der observeret gen-
 stande på himlen.

En ældre, men særlig interessant sighting skal
 omtales her. En dag i juli 1948 mellem kl. 10 og
 11 havde en gårdejer på Nordfyn ved Kerteminde
 og hans kone og syvårige søn en oplevelse, der va-
 rede 15-20 minutter. Sønnen kom ind og kaldte på
 far og mor, idet han råbte: „Kom og se hvordan
 solen er!“ Forældrene løb med ud, og de så nu
 5-6 skarpt lysende genstande stå og „danse“ lavt
 over horisonten. Genstandene, hvis lys var lige så
 stærkt at se på som solens, var skiveformede og
 ca. $\frac{1}{2}$ cm i udstrakt arm. De havde alle regnbue-
 ens farver, dog mest kobbergult. Lyset var så blæn-
 dende, at man kun glimtvis kunne holde ud at se
 på det. På en længde af 180 grader fra nord til
 syd stod skiverne og dansede frem og tilbage hun-
 dreder af gange. Gårdejeren udtrykker sig: Det var
 ligesom man står og triller nogle tallerkener frem
 og tilbage. En af skiverne stod nogen tid stille og
 kastede ligesom en lysstråle af farve som en regn-
 bue ned over en bygmark, så man næsten ikke kun-
 ne tåle at se på byggen. Der kom ingen lyd. Det
 oplystes, at solen samtidig var på himlen, den
 stod i sydøst, men meget højere oppe på himlen
 end genstandene, der „vel var dobbelt så højt oppe
 som telefontrådene.“

Gårdejeren og hans kone udtalte til sidst, at de
 havde „gåsehud på ryggen“, da observationen stod
 på.

De har ikke tidligere meddelt deres oplevelse,
 og de bad efter oplevelsen drengen tie stille med,
 hvad de havde set, da de var bange for, at folk
 skulle tro, de var søre.

SUFOI-FYN har ladet fremstille lysbilleder af de UFO-fotos og tegninger m. v., der for tiden er fremme. De sælges for fremstillingsprisen, kr. 1,35 pr. stk., og bestilles efter numrene på ovenstående foto. Hele serien koster kr. 50,00, og der medfølger ovenstående foto samt teksthefte, når hele se-

rien købes. Lysbillederne er monteret i glas klar til brug.

Bestillingerne afgives til SUFOI-FYN, Nørskov, Hesselager, telefon 120.

(Enkeltdias, som ikke findes på fotoet, laves på bestilling).

Litteratur

De unges forlag, København:

Donald E. Keyhoe: Flyvende tallerkener fra verdensrummet.

Desmond Leslie - George Adamski: Flyvende tallerkener er landet.

New Age Book Store, U.S. 41 north - P. O. Box 13, Palmetto, Florida, USA.

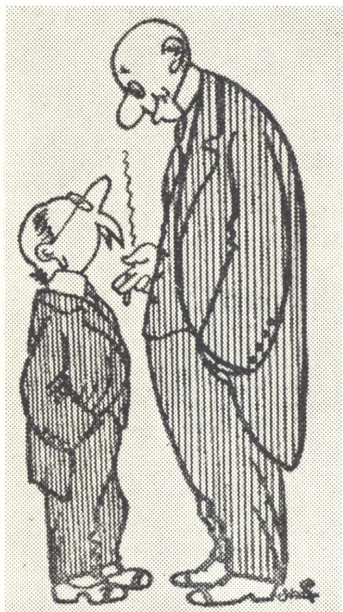
Keyhoe, major, Donald E.: The Flying Saucer Conspiracy.

M. K. Jessup: The case for the UFO. UFO and the bible. The expanding case for the UFO.

Ventla-Verlag, Wiesbaden-Schierstein.

Leslie/Adamski: Der Venusier und George Adamski.

Georg Adamski: Im Inneren der Raumschiffe.

— Det påstås, at atom-bomben ikke kan sprænge jorden i luften.

— Ja, — men det er jo umuligt at vide, førend man har prøvet det.

UFO i Italien

Af ingeniør Ernst Crosley

— Denne gang var jeg i følge med en ven. Da jeg imidlertid følte mig træt, gik jeg hjem, mens min ven fortsatte med hundene. Ca. 1 time senere kom min ven hjem og fortalte ophidset, at en fl. tall. kort efter, at vi var skiltes, havde vist sig bag ved mit hus, men på den anden side af Via Aurelia og jernbanelinien og var landet på en bjergskråning bag en olivenlund, d.v.s. UFO'en holdt sig svævende ca. 10 meter over jordoverfladen og udløste en stærkt knitrende blåligt lysende lysstråle. Denne synes at være ca. $\frac{3}{4}$ meter i diameter og var rettet vandret mod havet. Den lyste stærkt knitrende mod Korsika, men slukkedes snart. Fra UFO'en sænkedes nu en sækagtig genstand, der syntes at være af et gummiagtigt materiale. Samtidig viste der sig 5 menneskelignende skikkelser af middel størrelse. De bar brune arbejdsdragter. Dragten

sluttede tæt til om håndled og ankler. De bar alle mørke briller, der lignede motorbriller. De havde alle en bred livrem om livet. De bar intet hovedtøj. Et sceneagtigt gulligt lys oplyste obj. såvel som jorden i de nærmeste omgivelser. I 20-25 min. svævede obj. over det samme sted, så bevægede det sig i samme højde 30-40 skridt til venstre og blev så svævende her over det samme sted. Efter nogen tids forløb vendte de landsatte mænd tilbage til UFO'en. Hver af mændene bar på en art rygsæk, der syntes at veje godt til. Da de kom tilbage til UFO'en, hang der rebstiger ned, ikke fra den svævende UFO, men tilsyneladende direkte fra den bare himmel. De landsatte mænd kravlede langsomt opad rebstigerne tilsyneladende besværede af deres byrder. De kravlede over den svævende UFO og forsvandt i den natlige himmel. Kort efter hævdede UFO'en sig, lyset gik ud — og der var ikke mere at se. Jeg mener, at tildragelsen med rebstigerne, der hang ned fra himlen, skyldes, at der over den oplyste UFO svævede endnu en UFO, som ikke var synlig, og at det var i denne uoplyste UFO, at mændene forsvandt.

Den følgende dag gik jeg til den opgivne landingsplads for at prøve at finde et eller andet, som kunne stamme fra de landsatte mænd, men desværre uden resultat. Dog så jeg straks i den ujævne lerede jord en bueformet rille, der havde en diameter på omkring 8 meter. I tre dage gennemsøgte jeg tomme for tomme terrainet uden at finde det mindste af interesse. Efter 3 dages forløb begyndte det at regne, hvorfor jeg opgav at finde noget. Jeg ville dog ikke opgive det endelige håb, hvorfor jeg atter begav mig til bjergskrænten, hvorover førte en sti. Indtil nu havde jeg søgt på den side af vejen som ligger mod havet, fordi landingen var sket her. Nu besluttede jeg at søge på den anden side af vejen. Det var tilsyneladende en håbløs gerning, men under min søgning kom jeg til en slugt. Ud fra slugtens væg ragede en lille klippeblok. Friske brudflader lyste imod mig fra denne klippeblok. Fra dette sted havde det landsatte mandskab altså hentet den byrde, som de bar i deres rygsække. Jeg undersøgte klippeblokken meget nøje. På kanterne var der ingen hammer- eller mejselslagsmærker at se, selvom der efter brudfladernes art og omfang at dømme skønmæssigt måtte være fjernet 3 til 4 kubikfod klippeblok.

Brudfladerne bestod af et antal tallerkenstore, flade fordybninger. På det dybeste sted i hver fordybning sås tre korte hak, som var de revet med en skarp klo. Disse korte hak aftegnede sig gennem deres fordybninger og gennem en mørkere farve. Til at begynde med vidste jeg ikke, hvad jeg skulle tænke om disse kloformede hak. Først senere er den tanke opstået i mig, at UFO-mandskabet muligt har brugt et let stråleapparat til sprængning af klippeblokken. Jeg kunne tænke mig, at de lod et pistolagtigt, 3-polet stråleapparat virke på klippeblokken for på denne måde at sprænge handige stykker ud af klippen. Virkningen af en 3-polet stråle giver netop sådanne treforkagtige fordybninger og også en mørkere farvning. Jeg lod senere nogle prøver fra klippen petografisk undersøge. (Petografi = læren om bjergarter). Jeg formodede den gang og gør det også i dag, at den omtalte stenmasse måtte have nogle særlige magnetiske egenskaber. Den petografiske undersøgelse godtgjorde, at den indsendte stenmasse var sedimentær kalsit. Jeg synes, at det er ejendommeligt, at de gamle overleveringer om LEMURIEN siger, at skibe fra Lemurien under deres højeste kultur blev drevet frem på en ganske simpel måde. Deres drivkraft bestod af magnetiske sten, som var anbragt på fra to til otte stænger på skibets hæk. Stenene blev dyppet i vand og derved opstod den magnetiske drivkraft. Jeg har dog efter mange forsøg ikke kunnet konstatere nogen magnetisme i kalsit. Jeg gjorde dog en anden opdagelse. Når man betragter et landkort over Italien, så ser man snart, at Livorno er et fast punkt på fastlandet omgivet af et antal i bueform liggende øer i det Tyrrenske hav. Det er øer som Monte Christo, Gorgena etc. med Elba i midten. Den påfaldende høje UFO-aktivitet i 1952-53 strakte sig for størstedelens vedkommende netop omkring denne strækning med øgrupperne. Det skal også her bemærkes, at der på den samme tid styrtede en engelsk COMET-maskine ned i nærheden af Elba — angiveligt på grund af træthed i metallet.

Hvis vi nu ser på den modsatte jordhalvkugle mellem 30 og 45 breddegrad (Italien ligger netop her nord for æquator) så finder vi en øgruppe, der hedder Ny Zeeland. Den ligger også mellem 30 og 45 breddegrad, men syd for æquator. Denne ø har en forbavsende lighed med Italien, nemlig støvleformet. Ny Zeeland er også på størrelse med Italien, men

er på midten delt i to halvdele ved COOK-strædet. Dette stræde svarer til den øgruppe, der ligger udfor Livorno. Påfaldende er det, at der også her i 1952-53 var en forøget UFO-aktivitet.

Trækker man på en globus en linie, som forbinde øgruppen udfor Livorno med COOK-strædet, og på midten af denne linie oprejser normalen, så falder den ene ende af normalen i nærheden af Alaska, mens den anden ende fortaber sig i oceanet på den sydlige halvkugle. Er det tilfældigt, at der i Alaska findes en fuldkommen unormal magnetisk pol, hvis tilstedeværelse vore fysikere indtil i dag ikke har kunnet give nogen forklaring på? Jeg er af den mening, at omegnen af COOK-strædet, øgruppen ved Livorno og den unormale magnetiske pol i Alaska er et trekløver i polarkraft, som, hvad jeg næsten tror, er drivkraften i de UFO'er, som besøger os. I så henseende skal henvises til de 3 hak, som fandtes i den stenmasse, som blev sprængt bort af UFO-mandskabet. Jeg henviser også her til de tre punkter: Ny Zeeland - Alaska - øgruppen ved Livorno. Det fjerde punkt i dette koordinationsystem fortaber sig i det uendeligt store ocean omkring Antarktis og vand er som bekendt stærkt paramagnetisk, således at der bliver 3 magnetiske punkter på fastlandet.

Jeg tror også, at flyvemaskiner, som opholder sig for længe i et 3-polet område, får uoprettelige skader. Det kunne måske forklare grunden til det engelske COMET-fly's nedstyrtning ved Elba. Også i Alaska har der fundet flere vanskeligt forklarlige nedstyrtninger sted. Disse har måske fundet sted på grund af et højt pol-potentiel. Mig bekendt har der ingen nedstyrtninger fundet sted på Ny Zeeland. Grunden hertil kan dog være, at pressemeddelelserne fra denne ø er for sparsomme.

Jeg tror, at vor videnskab er fortrølig med bipolar-kræfter, men det er indtil nu ikke lykkedes for os at ophæve tyngdekraften eller gøre fremskridt i denne retning.

Såfremt det foreliggende skrift har bidraget til, at en eller anden ung forsker måske kan få nye impulser, så føler jeg mig rigeligt belønnet ved at have forfattet denne artikel.

(UFO-Nachrichten 24-25 1958).

En bekendt til hr. E. Slei, SUFOI-Sjælland, skal i nær fremtid til Italien, og han har lovet at tage et farvebillede af de tre hak i klippen. (Red).

INSIDE THE SPACE-SHIP

af G. Adamski

(Oversat fra UFO-Nachrichten)

Fortsat

Vores lille fartøj gled ned mod moderskibet. — Det mindede meget om et luftfartøj, som skulle til at lande på et hangarskibs dæk. Medens jeg spændt fulgte landingen, kom en rund luge eller åbning til syne, meget lig en gabende hval. De, som har set mine fotografier af skibet, vil erindre, at det har en stump næse, som skråner en ubetydelighed nedefter. Lugen var anbragt i den fjerneste ende af det cylindriske moderskib, — og lige før den svagt skrånende næse begyndte. Da vi var landet, bevægede tallerkenen sig fremefter ind i hangaren, gled nedenunder, og begyndte turen i dette vældige skibs indre. Nu her, havde jeg for første gang under rejsen, overhovedet, en følelse af virkelig bevægelse, jeg følte et sug i hjertekulen, da vi dalede. Jeg tror, det var på grund af, at tallerkenen ikke længere brugte sin egen kraft til fremdriften, men var under indflydelse af, og blev ledet med moderskibets energikilder.

Vi fortsatte nedefter i skibet, i en ikke for stejl vinkel. Underkanten af tallerkenen løb på to skinner, langsom og behageligt. Vores fart nedad blev reguleret ved berøringen med, og magnetismen i tallerkenens underkant. Orthon havde alt dette under fuldstændig kontrol, — for første gang havde jeg nær mistet balancen. — Orthon stoppede blot fartøjet et lille øjeblik, medens jeg genvandt ligevægten. Vi fortsatte den rolige transport, indtil vi nåede, hvad jeg antager var, skibets midtpunkt. Her standsede tallerkenen, og døren gled øjeblikkelig op.

Jeg så en mand stå ude på en platform, jeg vil anslå fladen til at være femten fod lang og seks fod bred. Han holdt et eller andet i hånden, som så ud til at være en metalklemme, fastgjort til et kabel. Han var ikke særlig høj, jeg vil gætte på, omkring fem fod fem tommes, jeg bemærkede også, at han havde en mørkere hudfarve, end nogen af de andre rumfolk jeg havde set. Han var klædt i brunt flyvertøj, som så ud til at være af samme

slags, som Orthon bar, da jeg første gang mødte ham. Han havde på hovedet en art baskerhue, hvorunder mørkt hår stak frem.

Jeg fulgte Firkon ud af tallerkenen, og Ramu kom efter mig. Orthon var den sidste til at forlade fartøjet. Manden med baskerhuen smilede og nikkede til hver af os, da vi gik forbi, men vi vekslede ingen ord.

Fra denne platform førte en trappe ned, med omkring en halv snes trin, til et andet dæk, på dette vældige moderskib. Inden jeg blev vist ned ad trappen, havde jeg tid til at bemærke, at vores tallerken var standset lige før et knudepunkt i skinnerne, vi havde kørt på. Et par skinner fortsatte gennem skibet, krummede ned ad, ude af syne. Det var så mørkt, at det var umuligt at skelne enkeltheder af, hvad der var nedenunder. Det andet par skinner fortsatte ligeud, fra knudepunktet, og løb til en hangar eller oplagringsrum, i hvilket jeg kunne se en del tallerkener, mæge til den vi var kommet med, stå på skinnerne.

„Det er opbevaringshangaren, i hvilken de små fartøjer står, under interplanetariske flyvninger,“ forklarede Firkon, idet han stoppede et øjeblik ved siden af mig på trappen. „Hvis vi skulle have været til en anden planet, ville vores fartøj blot have stoppet ved platformen, længe nok til at vi kunne stige ud, derefter ville den have fortsat forbi knudepunktet, og være blevet drejet ind på dens plads i den store hangar. Men da vi senere skal tilbage til jorden igen, venter fartøjet på os her ved platformen.“

Jeg kastede et blik tilbage, og så at manden ved platformen allerede havde anbragt metalklemmen, der var forbundet til kablet, over begge de fremstående kanter på tallerkenen, således at flanger og skinner var forbundet.

Jeg har ingen ide om, hvorfor denne foranstaltning blev gjort, for mig så det ud til at være en almindelig metalklemme eller klampe, som en maskinist på jorden bruger dem. Jeg kunne heller ikke se, hvortil den anden ende af kablet var forbundet. Måske forbindelse mellem klemmen og skinnerne var nødvendigt for at fuldstændiggøre kredsløbet, eller måske tilsluttet en forbindelse direkte under kanten af fartøjet, jeg kunne ikke se det. Jeg ønskede ikke at være årsag til yderligere udsættelse, ved at stille spørgsmål.

Endskønt jeg ikke havde udtalt noget spørgsmål, andet end i mine tanker, besvarede Firkon det af sig selv. „Disse små fartøjer er ude af stand til at fremstille deres egen kraft, til nogen længere rejse, og foretager kun relative korte ture fra moderskibet, før de må tilbage for at oplades. De bliver brugt til rejserne til kontaktstederne, eller til observationer, men de er altid afhængige af krafttilførslen, eller opladningen fra moderskibet.

Ved det nederste af trappen, gik vi ind i et stort kontrolrum. Rummets form var rektangulært, men med runde hjørner. Dette rum, var omkring 35 til 45 fod, og noget nær 40 fod i højden. Med undtagelse af to døråbninger, var væggene fuldstændig dækkede med forskelligefarvede skrifttegn og kort, mægt til dem i tallerkenen, men større låde i form og antal.

Langs rummets fire sider, strakte sig tre rækker platforme, på hvilke mange instrumenter kunne ses og studeres. Et lederteleskop stod på den øverste platform, og et andet på den nederste. Fra disse to, var der mange elektroniske forbindelser til instrumenter i andre dele af skibet. Jeg fik fortalt, at det var muligt fra forskellige steder i skibet, at bruge de to teleskoper.

I dette rum var der også et robotinstrument, som jeg fik pålagt ikke at beskrive. Jeg havde bemærket en mindre udgave af denne robot i tallerkenen. Der var også mange arter maskineri i kontrolrummet, men ingen af dem havde, så vidt jeg kunne se, nogen bevægelige dele.

Jeg ville meget gerne have stoppet lidt op i dette rum, for at studere skrifttegnene, kortene, maskineri og instrumenter, og have haft tilladelse til at stille spørgsmål, for at få forklaring på de forskellige tings virkemåde, egenskaber og mission. Men denne tilladelse fik jeg ikke. I stedet gik vi direkte igennem dette kontrolrum og gennem en anden dør, der ledte ind i det mest vidunderlige opholdsværelse eller salon, jeg nogensinde har set. Dets enkelthed og pragt, tog helt pusten fra mig, og jeg gispede uvilkårligt; da jeg et øjeblik blev stående i døråbningen. Ikke blot undrede jeg mig over rigdommen ved møbleringen, men var fortryllet af den vidunderlige udstråling af harmoni, der kom derfra.

Jeg ved ikke, hvor lang tid det tog mig, at komme over denne uventede oplevelse, men en-

delig var jeg i stand til at se mig omkring, og interessere mig for detaljerne.

Højden til loftet vil jeg anslå til at være cirka femten fod, og rummet kan ikke have været mere end fyre fod i firkant. Et blødt, mystisk, blåhvidt lys fyldte rummet, og der var ikke forskel i lysstyrke noget sted. Jeg kunne ikke se, hvor lyset kom fra.

Da jeg trådte gennem døråbningen ind i rummet, blev min opmærksomhed straks fanget af to ubeskriveligt skønne unge kvinder, som rejste sig fra en af divanerne og kom hen imod os, da vi trådte ind.

Dette var virkelig en voldsom overraskelse, alene af den grund, at jeg overhovedet aldrig havde forestillet mig kvinder som rumrejsende. Selve deres nærværelse og overordentlige skønhed, deres virkelige venlighed, som de udstrålede, da de nærmede sig for at hilse os velkommen, tilligemed den luksuriøse baggrund, i dette — uden for denne verden — værende fartøj, var overvældende.

Den mindste af kvinderne berørte min hånd, med den velkendte hilsen, hvorefter hun straks gik over i en anden del af værelset. Så lænede den mindre og noget yngre pige sig frem og berørte let min ene kind med sine læber. Den første kvinde vendte tilbage med et glas, hvori der var en farveløs væske, og holdt det frem imod mig.

Dybt rørt over disse menneskers varme venlighed, takkede jeg hende og tog glasset. Vandet, (for det var, hvad det viste sig at være), smagte som vores eget rene kildevand. Det syntes, imidlertid, en lille smule tættere, med en konsistens noget nær en meget tynd olie. Da jeg nippede til det, søgte jeg alt imedens at genvinde fatningen, og indprente mig synet af disse yndefulde og smukke unge kvinder, uudsletteligt i mit sind.

Den kvinde, som havde bragt mig vandet, var omkring 5 fod, tre tommer høj. Hendes hud var meget klar og skær, hendes gyldne hår hang i bølger ned under skuldrene i en aldeles vidunderlig symetri. Hendes øjnes kulør var mere gylden end nogen anden farve, og havde et udtryk der på engang var både lystigt og blidt. Jeg havde en følelse af, at hun kunne se lige igennem mig, og læse alle mine tanker. Hendes omtrent gennemsigtige hud, var uden misddannelser af nogen art, ualmindelig tiltalende, alligevel fast, og udstrålede varme.

Fortsættes.

Radioamatør, se her

Fra alle egne af kloden kommer meddelelser om, at der med mellemrum opfanges mærkelige radiosignaler. Vi følger et ganske bestemt spor, men behøver *Deres* hjælp.

Henvend Dem snarest til SUFOI-Frederikshavn

Th. Hansen, Asylgade 5 - Frederikshavn

U.F.O. 54 HAR BEDT OS OPTAGE FØLGENDE:

U.F.O. 54 har oprettet et bureau på Moltkesvej 53, ved fru Gerda Alm, herfra kan der rekvireres materiale til studiebrug for fremstillingsprisen, ligesom bureauet fremskaffer udenlandsk litteratur om emnet.

★ **Gerda Alm**

*Moltkesvej 53,
København F.*

SUFOI

opfordrer alle, som kunne tænke sig at være med i UFO-arbejdet gennem studiegrupper, kontaktgrupper, tekniske grupper m. v., om at henvende sig snarest.

Henvendelse kan ske således:

- ★ JYLLAND: *Kaptainløjtnant H.C. Petersen, Præstegårdsvej 40, Vojens*
- ★ FYN: *Landoverbetjent R. Nørskov, Hesselager*
- ★ SJÆLLAND: *Kriminalassistent E. Slei, Elselillevej 5, København S.*